

[Peder Christensen (Rebild).]

ringe betydning for de to ejendomme, og som var uden praktisk betydning for statskovvæsenet. Jeg ville finde det rigtigst, om disse arealer, bortset fra et samlet areal i sydsiden, blev overdraget de to statshusmandsbrug.

Jeg har et lille spørgsmål til den højtærede boligminister. Efter loven om byplaner er det pålagt byer og bymæssige bebyggelser med over 1 000 indbyggere at tilvejebringe byplaner inden for et vist åremål. Det er sikkert en udmærket foranstaltning, men der er det kedelige ved det, at disse planer, når de af kommunerne er indsendt til boligministeriet, får lov at ligge i en årække, uden at der sker noget med dem. Jeg vil gerne spørge den højtærede boligminister, om ikke det er muligt at fremme behandlingen af disse sager. Det har betydning for de kommuner, det drejer sig om, og det er da for en gangs skyld noget, der ikke koster nævneværdigt i penge.

Selv om Thyborønproblemet er nævnt såvel af et par af finanslovordførerne som af de ærede medlemmer hr. Axel Ivan Pedersen og hr. Peter Nielsen, vil jeg alligevel knytte et par bemærkninger yderligere dertil. Jeg skal ikke blande mig i striden om, hvorvidt kanalen skal lukkes med sluser eller med en dæmning. Den sag fik sin afgørelse i 1946, da man vedtog loven, og havde man fulgt denne lov op og gennemført dens bestemmelser i de følgende 10 år, som meningen var, havde der ikke været noget problem i dag, så havde alle rimelige krav såvel fra landbrugets som fra købstædernes og fiskeriets side været tilgodeset, men det er jo ikke sket. Vi er ikke stort videre i dag, end vi var for 10 år siden.

Vi er fulde af beundring for Hollands kamp mod havet, for den indsats, der gøres for at vinde ny jord og beskytte bestående værdier. Efter katastrofen i 1953 i Holland udbyggede man digerne til 4 meter over højeste tidevand, og Tyskland fulgte eksemplet. Herhjemme diskuterer man frem og tilbage i årevis. Nu 10 år efter lovens vedtagelse diskuterer vi stadig frem og tilbage, og det er så et spørgsmål, om vi skal fortsætte hermed og lade tingene gå deres skæve gang.

Sidste år anmodede den højtærede minister for offentlige arbejder to sagkyndige,

den hollandske vandbygningssekspert, direktør, dr. ing. J. van Veen og civilingeniør, dr. techn. Jørgen Rüdinger, om at udtale sig om mulighederne for at udskyde arbejdet i de 3-5 år, der vil medgå, hvis man på basis af modelforsøgene skal studere problemerne helt fra bunden af. Svaret var klart: risikoen ved udsættelse er alt for stor. Da modelforsøgene ifølge de to eksperter har betydning for molernes udformning og placering, men ikke for slusernes og dæmningens udførelse, kan man altså fremme arbejdet, samtidig med at man gennemfører modelforsøgene.

Om professor Lundgrens forslag siger vandbygningsdirektør Lehnfelt ifølge Politiken fra i går — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat — at

„der teknisk set ikke er noget i vejen for, at man kan lade Thyborøn Kanal forblive åben og rykke havdiget tilbage, efterhånden som kystnedbrydningen foregår. Det vil imidlertid betyde, at man stadig må vige tilbage for havet og efterhånden opgive Thyborøn by og til sidst også den nuværende havn“.

Man synes altså at være enig om hovedlinjerne fra alle sider. Det fremgik også af det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersens tale i går, at dersom man undlod at gennemføre det nuværende projekt, måtte man gennemføre regulerende foranstaltninger længere inde i fjorden, hvad enten det nu blev, som det ærede medlem antydede, med dæmning og sluser ved Mors, eller man ville tage kampen op ved Oddesund.

Spørgsmålet bliver derefter, om man vil føre den lov ud i livet, som en enig rigsdag vedtog for 10 år siden. Den forudsatte, at man søgte at sikre de bestående værdier og de bestående erhvervs muligheder. Eller vil man føre en vigende politik, hvorved man overlader den ene skanse efter den anden til Vesterhavet? Vælger man den sidste fremgangsmåde, vil følgerne heraf — efter det, man ved om denne sag — være uoverskuelige. Der vil gå meget store landbrugs-mæssige værdier tabt; der vil gå meget store værdier tabt i det hele taget.

Jeg håber, at den højtærede minister her i tinget vil fremsætte sit syn på denne sag.

Peter Kristensen (Ålborg): I arbejds-markedskommissionens betænkning ved-